

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa P. S.A. w W.
przeciwko Krajowemu Ośrodkowi Wsparcia Rolnictwa w W.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 listopada 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 listopada 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz powoda od pozwanego kwotę 5400,- (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy

kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ., z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.).

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdził, że widzi potrzebę rozpoznania istotnego zagadnienia prawnego i wskazał na potrzebę wykładni art. 5 k.c. oraz wykładni art. 17b ust. 2 u.g.n.r. w zw. z art. 78 - 81 u.g.n. w zw. art. 46 k.c. i 24 ust. 2 u.k.w.h. Drugie z zagadnień przybrało formę zagadnienia prawnego ale niezależnie od jego formy nie ma to wpływu na orzeczenie Sądu Najwyższego.

Pozwany przeoczył bowiem, że nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego taki problem prawny, którego rozstrzygnięcie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd drugiej instancji, jak również nie zachodzi wtedy potrzeba wykładni przepisów prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP, nr 15 - 16, poz. 243). Poza kwestiami związanymi z charakterem nieruchomości i możliwością wypowiedzenia opłaty za wieczyste użytkowanie co do każdej z działek ewidencyjnych nieruchomości, Sąd Apelacyjny dokonał oceny prawnej samej skuteczności czynności prawnej jaką jest wypowiedzenie. W rezultacie uznał, że J.M. nie był umocowany do złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu opłaty rocznej, a więc wypowiedzenie było bezskuteczne i nie mogło wyrzucić takich skutków prawnych, jakie z niego wywodzi pozwany. W tej sytuacji bez znaczenia pozostają kwestie podniesione we wniosku o przyjęcie skargi, tym bardziej, że skarżąca nie podnosi tej kwestii we wniosku ani w zarzutach kasacyjnych. Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu sprawy w postępowaniu kasacyjnym nie może bowiem wyjść poza granice zaskarżenia i podstawy skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Nawet przy założeniu rozstrzygnięcia wskazanych przez pozwanego problemów prawnych,

skarga i tak nie mogłaby być uwzględniona wobec nie zakwestionowania bezskuteczności wypowiedzenia dokonanego przez J.M.. Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 i 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 7, i 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2017 r., poz. 1870 i 2400 oraz 2018 r. poz. 138).